

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **V. P.**, zastoupené JUDr. Hanou Kadlecovou, advokátkou se sídlem Vršovická 927/56, Praha, proti žalovanému: **Úřad Městské části Praha 6**, se sídlem Čs. Armády 601/23, Praha, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2018, č. j. 10 A 178/2017 – 38,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2018, č. j. 10 A 178/2017 – 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci a řízení před městským soudem**

[1] Dne 14. 8. 2017 požádala žalobkyně písemně žalovaného o vydání oprávnění k rezidentnímu parkování v Praze 6 pro vozidlo zn. VOLVO, DZ73CD, reg. zn. X, které je ve společném jmění jejím a jejího manžela. Přípisem ze dne 20. 9. 2017 žalovaný žalobkyni sdělil, že jí nemůže vyhovět, neboť žalobkyně není vlastníkem vozidla dle technického průkazu a registru silničních vozidel, tedy nesplňuje podmínky pro získání parkovacího oprávnění. V předchozí komunikaci s žalobkyní žalovaný odkazoval na Metodiku vydávání parkovacích oprávnění/karet pro zóny Placeného stání v hl. m. Praze vydanou Magistrátem hl. m. Prahy (dále jen „metodika“), která vydání parkovacího oprávnění v situaci žalobkyně neumožňuje.

[2] Žalobkyně proto podala u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, jejímž prostřednictvím se domáhala, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práva žalobkyně na registraci a vydání parkovacího oprávnění k rezidentnímu parkování pro Prahu 6 a současně, aby uložil žalovanému povinnost vydat žalobkyni parkovací oprávnění na předmětné vozidlo.

[3] Městský soud žalobu zamítl. K povaze metodiky, verze 12/2016, dostupné na internetových stránkách www.parkujvklidu.cz, soud s odkazem na nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, uvedl, že se v materiálním slova smyslu jedná o opatření obecné povahy závazné pro všechny jeho adresáty, a nepřisvědčil žalobkyni, že se jde pouze o interní akt správních orgánů.

[4] Metodiku vydává Magistrát hl. m. Prahy, který je, na základě nařízení č. 7/2016 Sb. hl. m. Prahy, oprávněn závazně upravit ve svém územním obvodu podmínky pro vydávání parkovacích karet (oprávnění). Městský soud konstatoval, že magistrát má právo rozhodnout, že vlastnictví k vozidlu bude prokazováno pro účely vydávání oprávnění pouze technickým průkazem. Jde o zjevně účelné řešení pro rychlé a jednoznačné prokázání vlastnictví vozidla. Zjišťování skutečného vlastnictví vozidla by pro účely vydávání parkovacích karet znamenalo zvýšenou časovou náročnost a vysoké nároky na odbornost zaměstnanců žalovaného.

[5] Jestliže je tedy v metodice v rámci podmínek k prokázání právního vztahu k vozidlu ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, stanovena povinnost dle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích (§ 2 odst. 15) doložit osvědčení z registru silničních vozidel anebo předložit technický průkaz, je takové vymezení naprosto v souladu se zákonnou úpravou a taktéž rozhodovací praxí soudů (Ústavní soud v nálezu dne 23. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 1463/11 uvedl, že „*otázku vlastnických práv k vozidlu lze určit rychle a jednoduše, neboť vlastnictví k vozidlu podléhá registraci příslušnými orgány státu a je prokazováno veřejnou listinou (technickým průkazem, osvědčením o registraci vozidla...*“).

[6] Městský soud uzavřel, že pokud žalobkyně není uvedena v technickém průkazu jako vlastník ani jako provozovatel, nespĺňuje podmínku pro vydání oprávnění k rezidentnímu parkování. Žalovaný se tak vůči žalobkyni nevydáním oprávnění k rezidentnímu parkování z důvodu nesplnění jedné z podmínek metodiky nedopustil nezákonného zásahu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[8] Stěžovatelka namítá, že městský soud založil svůj rozsudek stejně jako žalovaný na tom, že nespĺňuje podmínku metodiky. Žalobní námítka však mířily proti tomu, že správními orgány uplatňovaný výklad metodiky neoprávněně zužuje právní vztah k vozidlu pouze na vlastnictví vozidla prokázané technickým průkazem vozidla.

[9] Takový výklad metodiky je však dle stěžovatelky v rozporu s jejím obsahem. Metodika podmínku, že „*musí existovat právní vztah k vozidlu*“, neomezuje pouze na vlastnictví vozidla, ale zahrnuje i jiné druhy právního vztahu k vozidlu např. smlouvu o zapůjčení vozidla, užívání vozidla zaměstnancem a jiné, jak vyplývá i ze stanoviska úřednice žalovaného ze dne 12. 9. 2016 (založeno ve spise). Dle stěžovatelky je spoluvlastnictví vozidla rovnocenné výše uvedeným.

[10] K uváděné přednosti metodiky před zákonem stěžovatelka namítá, že je-li norma nižší právní síly v kolizi s normou vyšší právní síly, jsou její ustanovení v kolizních částech neúčinná.

[11] Stěžovatelka tedy nesouhlasí se závěrem městského soudu, že pokud není uvedena v technickém průkazu, nespĺňuje podmínku pro vydání oprávnění k rezidentnímu parkování.

pokračování

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka svou argumentací staví na ustanovení metodiky, že „*musí existovat právní vztah k vozidlu*“, nicméně zcela opomíjí další ustanovení metodiky, které danou problematiku komplexně upravují. Městský soud se s námitkami vypořádal a žalovaný považuje jeho rozsudek za správný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Spornou otázkou v projednávané věci je existence a prokazování právního vztahu k vozidlu, k němuž žadatel žádá o vydání parkovacího oprávnění.

[16] Stěžovatelka v žalobě namítala, že vozidlo, ke kterému žádá o vydání parkovacího oprávnění, a jehož vlastníkem je dle technického průkazu její manžel, se nachází ve společném jmění manželů. Městský soud však potvrdil postup žalovaného, který vyžadoval, aby byl žadatel o vydání parkovacího oprávnění zapsán v technickém průkazu vozidla jako vlastník.

[17] Stěžovatelka pak v kasační stížnosti poukázala na skutečnost, že žalovaný jako právní vztah k vozidlu uznává i jiné vztahy než vlastnictví, například smlouvu o zapůjčení vozidla, či užívání vozidla zaměstnancem. Právní vztah k vozidlu na základě společného jmění manželů považuje stěžovatelka za rovnocenný výše uvedeným.

[18] Oprávnění obce regulovat na svém území využívání parkovacích míst vychází z § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích: „*Pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy*

a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin,
b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k provedení celního řízení,
c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce,
nebude-li tímto užítím obrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.“

[19] Ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích umožňuje obci vymezit území obce, na kterém bude regulovat stání vozidel a dále v souladu s cenovými předpisy stanovit za stání vozidel v tomto území poplatek. Písmeno c) výše uvedeného ustanovení dává obci pravomoc zavést tzv. rezidentní parkování, tedy vázat možnost stání motorového vozidla ve vymezeném území na určitý bližší vztah k území, jakým je trvalé bydliště v dané oblasti, vlastnictví nemovitosti či sídlo provozovny právnické či fyzické podnikající osoby. Podmínkou pro získání parkovacího oprávnění (což vyplývá i z metodiky, kterou se žalovaný řídí) je pak výše

uvedený blízký vztah k danému území, prokázání právního vztahu k vozidlu a zaplacení částky stanovené ceníkem.

[20] Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil, že vydávání parkovacích oprávnění pouze osobám s určitým blízkým vztahem k území není diskriminační vůči osobám nemajícím tento vztah k území. Jedná se o zákonem stanovenou možnost obce organizovat na svém území dopravu: „Zákonné ustanovení počítá s osobami, které mají ke vymezeným oblastem obce určitý blízký vztah (mají zde sídlo či provozovnu, trvalý pobyt či zde vlastní nemovitost) a u nichž se právě pro tento blízký vztah předpokládá zvýšená potřeba pravidelného parkování v této oblasti. Takové osoby pak požívají jistého zvýhodnění oproti jiným, kteří takto blízký vztah ke vymezené oblasti nemají a u nichž také zmíněná zvýšená potřeba pravidelného parkování není natolik intenzivní. Uvedené zvýhodnění v nynější věci spočívá v možnosti zajistit si zpoplatněnou parkovací kartu, na základě které je možné v takto vymezené oblasti parkovat i nad dobu časově omezenou, nejvýše 24 hodin, jsou-li k dispozici volná místa. V dané věci jde o legitimní rozlišovací kritérium, které není projevem libovůle“ (rozsudek ze dne 30. 1. 2012, č. j. 9 Ao 8/2011 - 68).

[21] V projednávané věci město Praha zavedlo takovou regulaci nařízením č. 7/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (dále jen „nařízení č. 7/2016 Sb. hl. m. Prahy“). Toto nařízení bylo dále novelizováno nařízením č. 9/2017 Sb. hl. m. Prahy a nařízením č. 13/2017 Sb. hl. m. Prahy.

[22] Nařízení č. 7/2016 Sb. hl. m. Prahy v § 1 stanoví: „Vymezené oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy ke stání silničního motorového vozidla v hlavním městě Praze na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, nebo ke stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti hlavního města Prahy, nebo ke stání silničního motorového vozidla fyzické osoby¹⁾ která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti hlavního města Prahy, jsou uvedeny v příloze č. 1 k tomuto nařízení.“ Poznámka pod čarou č. 1 odkazuje na „§ 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích ...“

[23] Dle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích: „V registru silničních vozidel se u silničního vozidla uvádí údaje o vlastníkovi a provozovateli, není-li totožný s vlastníkem, kterými jsou
1. jméno, popřípadě jména a příjmení, adresa místa trvalého pobytu, dlouhodobého pobytu, přechodného pobytu v délce alespoň 6 měsíců nebo jiného povoleného pobytu a rodné číslo, pokud bylo přiděleno, popřípadě datum narození, ...“

[24] V současné době je platné a účinné nařízení č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy, ve znění nařízení č. 12/2018 a 10/2019 Sb. hl. m. Prahy, jehož § 1 zní totožně včetně poznámky pod čarou.

[25] Využije-li obec svého oprávnění a zavede v určitých oblastech regulaci parkování navázanou na vztah k území, musí respektovat limit zákonného zmocnění, který § 23 zákona o pozemních komunikacích vymezuje. Není na libovůli obce, co bude považovat za blízký vztah k území, neboť v tomto směru zákon regulaci jasně stanovuje. Co se týče vztahu osoby k vozidlu, pro jehož stání v území žádá o vydání oprávnění, zákon konkrétní pravidla nestanoví. Ani v takovém případě však obec nemůže při regulaci postupovat svévolně. Ačkoliv v nařízení č. 7/2016 Sb. hl. m. Prahy, Rada hlavního města Prahy u vozidla fyzické osoby odkázala na § 4 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, který vymezuje, že v registru silničních vozidel se uvádí údaje o vlastníku a provozovateli,

pokračování

tento odkaz se v zákoně o pozemních komunikacích u vymezení „silničního motorového vozidla fyzické osoby“ nenachází. Zároveň je z metodiky vydané magistrátem hlavního města Prahy zřejmé, jak upozorňuje stěžovatelka, že žalovaný nevyžaduje vlastnictví, resp. prokazování právního vztahu k automobilu zápisem vlastníka v technickém průkazu, jako jedinou variantu právního vztahu k vozidlu.

[26] Na základě metodiky žalovaný jako právní vztah k vozidlu uznává například dlouhodobý pronájem vozidla z autopůjčovny, svěření služebního automobilu zaměstnavatelem k soukromým účelům, či užívání vozidla na základě leasingové smlouvy. Takové vztahy pak musí žadatel prokázat nejčastěji smlouvou či potvrzením od zaměstnavatele a technickým průkazem či osvědčením o registraci vozidla.

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že vlastnictví vozidla není jediným právním vztahem, na jehož základě by žalovaný vydával parkovací oprávnění pro osobu s trvalým pobytem ve vymezeném území. V takovém případě však dle Nejvyššího správního soudu není akceptovatelné, aby žalovaný odepřel vydat parkovací kartu osobě, která má k vozidlu právní vztah z titulu společného jmění manželů, s odůvodněním, že pro vydání parkovací karty nesplňuje podmínku vlastnictví vozidla, neboť není uvedena v technickém průkazu vozidla.

[28] Nejvyšší správní soud v tomto směru souhlasí se stěžovatelkou, že vztah k vozidlu vyplývající ze společného jmění manželů je v dané situaci rovnocenným právním titulem.

[29] Jak již bylo výše uvedeno, zákon, na jehož podkladě obec může zavést regulaci stání vozidel, neobsahuje konkrétní podmínky pro prokázání právního vztahu k vozidlu, na rozdíl od vymezení, co se rozumí blízkým vztahem k území. V takovém případě však musí obec postupovat tak, aby vymezením kritérií neodůvodněně neznevýhodňovala osoby ve srovnatelném postavení, aniž by k tomu měla legitimní důvod. Při určení, co bude považovat za právní vztah k vozidlu a co nikoliv, tedy obec nesmí postupovat svévolně.

[30] Nejvyšší správní soud rozumí snaze žalovaného, resp. hlavního města Prahy, postup při vydávání parkovacích oprávnění co nejvíce objektivizovat a administrativně zjednodušit, tedy navázat prokazování vlastnictví na zápis do registru silničních vozidel, neboť je povinností vlastníka vozidla nahlašovat změny ve vlastnictví k vozidlu tak, aby zápis v registru odpovídal skutečnému stavu. Tento přístup však nelze aplikovat bezvýhradně. A to zejména za situace, kdy systém registru silničních vozidel neumožňuje jako vlastníky vozidla zapsat více osob, přestože je poměrně běžnou skutečností, že jeden automobil může být ve vlastnictví více osob, zejména na základě společného jmění manželů, které za splnění zákonných podmínek vzniká přímo ze zákona (§ 709 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).

[31] Žalovaný tak musí jako právní vztah k vozidlu uznat společné jmění manželů, a to tehdy, nejedná-li se v daném případě o obcházení právních předpisů se snahou registrovat jedno vozidlo ve více oblastech jako vozidlo první, tedy dle ceníku cenově zvýhodněné oproti druhému a dalšímu následujícímu vozidlu. S ohledem na omezený počet parkovacích míst na místních komunikacích, regulační charakter parkovacích zón a zejména na skutečnost, že se jedná o zvýhodnění oproti standardní ceně za parkovací oprávnění, je legitimní takové zvýhodnění poskytnout každému vozidlu pouze jedenkrát, bez ohledu na skutečnost, že může být vlastněno více osobami, které mohou mít trvalé bydliště v různých částech obce. Je legitimním cílem zamezit možné snaze opatřit si parkovací oprávnění k jednomu vozidlu ve více zónách za sazbu stanovenou pro první vozidlo fyzické osoby s odůvodněním, že se jedná o vozidlo ve společném jmění manželů, neboť takové počínání by bylo zjevně v rozporu s oprávněným účelem dané

regulace. S ohledem na skutečnost, že parkovací oprávnění jsou vydávána v elektronické podobě, tedy registrací registrační značky automobilu, nemělo by ověření této skutečnosti být v konkrétních specifických případech problematické.

[32] Ovšem i pokud by se prokázalo, že vozidlo, které je ve společném jmění manželů a pro které je v určité vymezené oblasti požadováno parkovací oprávnění, má již vydánu parkovací kartu pro jinou vymezenou oblast hl. m. Prahy, je žalovaný povinen v maximální možné míře respektovat vlastnické právo manželů a možnost jeho uplatňování. Například tím, že na takový případ bude nahlížet, jako by se jednalo o druhé či další vozidlo téhož vlastníka, a tedy vydá parkovací oprávnění pro druhou vymezenou oblast za vyšší poplatek dle platného ceníku. Samozřejmě se ani tento požadavek neuplatní, vyjde-li na základě konkrétních skutečností najevo, že jde o případ zneužití práva za účelem obcházení zákonem umožněné regulace.

[33] Je na žalovaném, aby stanovil vhodný a přiměřený způsob, jakým bude žadatel (jeden z manželů), který není zapsán v technickém průkazu, dokládat spoluvlastnictví vozidla, tak aby nebyl nadměrně zatěžován ani správní orgán, ani žadatel. Lze si představit například doložení skutečnosti, že v době nabytí vlastnického práva k vozidlu či v době zápisu vlastníka do registru silničních vozidel manželství trvalo a prohlášení druhého z manželů, že vozidlo do společného jmění manželů skutečně patří.

[34] Účelem registru silničních vozidel je evidence vozidel, neboť se jedná se o předměty způsobilé způsobit škody na zdraví a majetku. Je proto ve veřejném zájmu, aby byly evidovány a jejich majitelé, resp. provozovatelé byli dohledatelní. Lze rozumět požadavku na zapsání pouze jednoho vlastníka, resp. provozovatele vozidla, neboť z tohoto postavení plynou další práva a povinnosti a správnímu orgánu musí být zřejmé, s kým má v tomto směru jednat. V projednávané věci však zejména s přihlédnutím k tomu, že zákonná úprava, a konečně ani správní praxe žalovaného, nevyžaduje zápis v registru, resp. v technickém průkazu jako jediný možný podklad k vydání parkovací karty, nelze k takové interpretaci přistoupit. Zároveň je třeba zdůraznit, že prokázání právního vztahu k vozidlu, pro nějž osoba žádá o vydání parkovacího oprávnění, je sice nutnou podmínkou jeho vydání, základním prvkem konstrukce rezidentního parkování a regulačním kritériem je však právě blízký vztah osoby k vymezenému území. I touto optikou by mělo být na daný případ nahlíženo.

[35] Proto, nejedná-li se s ohledem ke konkrétním skutkovým okolnostem o případ zneužití práva za účelem obcházení organizace dopravy na území obce ve smyslu § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je nutno jako *silniční motorové vozidlo fyzické osoby* podle odst. 1 písm. c) tohoto ustanovení chápat i vozidlo ve společném jmění manželů, a to i ve vztahu k tomu z manželů, který není jako vlastník či provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla, resp. v registru silničních vozidel.

[36] Nejvyšší správní soud má za nezbytné korigovat také závěr městského soudu o povaze metodiky, z níž žalovaný vycházel. Obec je na základě zákona zmocněna nařízením vymezit oblasti, ve kterých bude stání vozidel regulováno, a dále také stanovit ceny, za které bude možno tyto oblasti ke stání vozidel užít. K povaze těchto právních aktů se vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08. Ústavní soud shledal, že nařízení, kterým se vymezují oblasti obce, je v materiálním smyslu opatřením obecné povahy. Právním předpisem, který je vydáván na základě § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, také formou nařízení, je ceník. „*Nařízení splňuje definiční znaky opatření obecné povahy, když pro neurčitý okruh subjektů konkretizuje prostorové vymezení, na něž se vztahuje povinnost uložená ceníkem.*“

pokračování

[37] Z uvedených východisek vyšel při posouzení stěžovatelčiny žaloby též městský soud, učinil z nich však v dané věci nesprávné závěry. Městskému soudu nelze přisvědčit, posoudil-li metodiku, podle níž je třeba u osob s trvalým pobytem ve vymezeném území prokázat vlastnictví vozidla technickým průkazem či osvědčením o registraci, jako opatření obecné povahy.

[38] Povahu opatření obecné povahy, tedy správního aktu, který má obecnou závaznost vůči neurčitému počtu adresátů, má podle Ústavního soudu nařízení obce, jež vymezuje oblasti, kde bude regulováno stání vozidel. Otázku, jakým způsobem bude stání různých kategorií vozidel zpoplatněno, pak řeší ceník vydaný nařízením obce. Metodika, jejímž zněním se žalovaný evidentně řídil, shrnuje, jakým způsobem má být vydávání parkovacích oprávnění administrováno. Je jistě žádoucí, aby správní orgány postupovaly vůči žadatelům v jednotlivých městských částech jednotně a zároveň, aby žadatelé mohli předem zjistit, jaké doklady jsou po nich vyžadovány, kam se k vyřízení věci dostavit, atd. Ze zákona o pozemních komunikacích však nevyplývá zmocnění pro obec k vydání jakéhokoliv závazného předpisu či opatření obecné povahy takového obsahu.

[39] Metodika vydaná magistrátem ke sjednocení postupu jednotlivých úřadů tak nemůže být považována za opatření obecné povahy, jak dovodil městský soud, ale pouze za akt interní povahy. Ten je závazný pro správní orgány, které jsou vůči orgánu vydávajícímu metodiku v podřízeném postavení, nezavazuje však adresáty jejich působení. Ve vztazích služební nadřízenosti a podřízenosti obecně platí povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu. Pokud pokyny neodporují zákonu, přezkoumává soud postup správního orgánu i ve vztahu k dodržení interního pokynu, zejména s ohledem na potřebu ochrany legitimního očekávání adresátů (k povaze interních předpisů srov. rozsudek ze dne 3. 10. 2019, č. j. 8 Afs 71/2018 – 38, odst. [18] a v něm citovanou judikaturu). Je-li však interní předpis či pokyn v rozporu se zákonnou úpravou, včetně případů překročení zákonného vymezení pravomoci správních orgánů, nemůže skutečnost, že správní orgán postupoval v souladu s takovým předpisem či pokynem, učinit jeho postup zákonným. V projednávané věci Magistrát hl. města Prahy při vymezení podmínek pro získání rezidenční parkovací karty v metodice porušil zákaz libovůle, vydaná metodika není souladná se zákonem a nemůže proto být dostatečným vodítkem pro posouzení zákonnosti postupu žalované. Městský soud tak nemohl akceptovat postup žalovaného s odůvodněním, že postupoval podle vydané metodiky.

[40] Městský soud se tak v dalším řízení bude v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu zabývat otázkou, zda není stěžovatelčina žádost o vydání parkovacího oprávnění motivována obcházením stávající regulace a případně tím, zda je stěžovatelka schopna dostatečně prokázat vlastnictví vozidla, o jehož parkovací oprávnění se jedná, bez ohledu na znění metodiky. Na základě posouzení těchto otázek pak znovu rozhodne o stěžovatelčině žalobě, a to v souladu s výše uvedenými právními závěry.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. proto zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[42] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu